

и повече нищо. Ако дойде самият паща, то селото ни ще да бжде опустошено, като отъ чумата. Трѣба ние да нахраниме и кавазите му, и кадиете му, и мюфтиете му. . . . Зелената тояга е по-страшна и отъ чумата. . . .

Тая зелена тояга, за която говореше попъ Павле, носѣше въ онова време кадиятъ, когато отиваше да изрѣче своята мъдростъ или своето осъждение, т. е. тая зелена тояга бѣше символъ на турското правосъдие. Сѣки вече знае какво е това правосъдие; сѣки вече знае, че отъ това проклѣто правосъдие са боятъ и кучетата. Щомъ са появи въ нѣкое село преосвѣщенниятъ кадия съ своята зелена тояга, то са появи страхъ не само у хората, а и у животните. Това е така. Щомъ турското правосъдие са приближи до нѣкое село или до нѣкой градъ, то кучетата захващатъ да виятъ, и, като крастави, са испокриятъ по дупките. А когато и самите жители чуватъ кучешко-